

5500 איש כלואים במחנה. איש אינו יודע מדוע

אל-אנצאר

ה מושג "מחנה הריכוז" ששמו יצא לשימצה בעולם, ושנחרת באותיות של דם ורמעות בספרי ההיסטוריה שלנו, נולד בצורה תמימה למדי.

במילתה הבורים, בראשית המאה, לא ידעו הבריטים כיצד לטפל באוכלוסיה הלכנה המקומית, שמוצאה היה מהולנד, ושלא קיבלה את עול השלטון הבריטי. אחרי כישלונות רבים, נקטו הבריטים בשיטה אכזרית: הם ריכזו את כל האוכלוסיה הלכנה במחנות, כדי למנוע ממנה את האפשרות לסייע ללוחמי הגרילה, שפעלו ביחידות שנקראו "קומנדוס".

כך נולדו שני מושגים, שהטביעו, שהטביעו את הותמם על המאה ה-20: "מחנה הריכוז" ו"קומנדו".

כח מישטרה, הכולא את יריביו הפנימיים והחיצוניים במחנות כאלה, כמו חיות בכלוב, משתרל להמציא להם שם חדש, תמים ככל האפשר.

לכן אין מחנה אל-אנצאר נקרא "מחנה הריכוז". הוא נקרא "מחנה מובאים".

ההבדל הוא סמנטי בלבד.

במילואים, כי זהו צה"קיים. האם משום כך מותר לפגוע בכל אדם בישראל, כפי שטוענים אויבינו?

מי שעסקו בפועל בפעולות פגיעו נגד ישראל וזהו, אינם יושבים באל-אנצאר. הם יושבים אישם בישראל, ובין הפלסטינים מושמעים לאיפעם ספקות אם בכלל נותרו בחיים. אבל זהו סיפור אחר.

במחנה אל-אנצאר מרוכזים (סליחה, מובאים) הגברים הפלסטיניים, פשוטו כמשמעו.

היו מישטרים שעצרו יהודים מפני שהם יהודים. באל-אנצאר עצורים פלסטינים מפני שהם פלסטינים.

הם התנאים במחנה?

בזמן האחרון הם הוטבו בהרבה. אחרי צברה ושאתילא, הפכה ממשלת בנין רגישה מאוד לתגובות אפשריות של דעת הקהל העולמית על פירסומי זווועה אפשריים נוספים.

יתר על כן, מאז שיש שבויים ישראליים בידי כוחות אש"ף שכצפון לבנון, יש חשש מפני תגמול אפשרי כלפיהם, אם ייורע חלילה שמתעללים בעצירים פלסטיניים שבידי ישראל.

(כאשר דיווחו כלי התקשורת הירדניים על התקרית שבה "נפלטו" כדורים ממיקלע של נגמ"ש ישראלי באל-אנצאר, ונהרגו שלושה "מובאים", הוסיף קריין: "גם מרוכזים פלסטיניים יכולים להיפלט בטעות כדורים...")

יתכן שהשפיעו לטובה גם הדיווחים החמים של הטייס אהרון אחיעזר על היחס הגהון (והירידותי כמעט) שבו זכה כשבוי של אש"ף בכיירות.

מהם 5500 הכלואים כיום במחנה הריכוז זה?

בציבור הישראלי קיים הרושם שאלה הם "מחבלים", שנשבו במהלך הקרבות להריסת תשתית המחבלים בדרום לבנון. כולם, או לפחות רובם, עסקו בפגיעים בישראל, והם טרוריסטים מסוכנים שאסור לשחררם. ויש אומרים: צריכים לטפל בהם ביד קשה.

אך מכאן ועד לתיאור המצב כגן-עדן עלי אדמות המרחק רב. הצפיפות במחנה איומה. התנאים באוהלים קשים. הבטלה היא מוחלטת. הדאגה למישפחות רבה. רק המישמעת הפנימית, בהנהגת סגן-אלוף של פת"ח, מונעת התפרצות.

אך כמה זמן יכול מצב זה להימשך, לפני שתהיה התפרצות?

לתמונה נראה זו אין שום קשר עם המציאות.

עם כניסת צה"ל והשב"כ למחנות הפלסטינים ולערים המעורבות, נעצרה למעשה כל האוכלוסיה הגברית המבוגרת. מגיל 14 או 16 מעלה. אבות, בנים ונכדים. (מי שראה כטלוויזיה הישראלית את הכתבה של מרדכי קירשנבום על כיבוש העיר צידון — כתבת האמת היחידה ששוררה בכל מהלך המלחמה — זוכר את טור הגברים והנערות שהובלו למעצר, כשיריהם מורמות).

הבעיה העיקרית אינה מה קורה במחנה עצמו. העיקר הוא כי כמעט לכל אדם במחנה יש אשה, שנותרה בלי בעל וכלי כל בניה הבוגרים. הגברים במחנה יודעים כי מישפחותיהם — הרבר היחיד שנותן להם בחיים — נותרו בחוסר-כל, לרוב בלי קורת-גג, וכמובן בלי פרנסה או אמצעי קיום כלשהו, כשחיהן היומימיים ממש תלויים בחסד כלשהו של אונרר"א או מוסדות-צדקה בינלאומיים.

אחרי ארבעה, חמישה ושישה חודשים של ניתוק מוחלט, כשאין ביקורי מישפחות ואין כל מגע עם העולם החיצון, זהו מצב בלתי-אנושי.

הוא אפשרי רק מפני שרבים בישראל, שטופיה-מוח של הליכוד, אינם רואים עוד את הפלסטינים כבני-אדם בשרוודם, בעלי אמהות וילדים, אלא כת-אדם, לפי הרוגמה המפורסמת.

ביקרתי השבוע במחנות הפלסטיים של צידון והתמונה היתה ברורה ודרי-משמעות: אין בהם גברים.

כמעט כל הגברים מגיל 14 עד 60 עצורים באל-אנצאר. הגברים המעטים הנראים שם שוחרו מן המעצר, אחרי שישבו במחנה ארבעה-חמישה חודשים. יש שנעצרו פעמיים. יתכן מאוד כי מעצרים המנייים אלה, כימים הראשונים של המלחמה, נועדו להחיש את בריחת האוכלוסיה הפלסטינית מדרום-לבנון, דבר שהיה בגדר מדיניות מפורשת של ממשלת-ישראל.

ש וחתתי השבוע עם איש המישטרה הצבאית, המוצב במקום.

הבחור הוא בן לאם שברחה בנעוריה מגרמניה הנאצית. היא דוגלת עתה בדריעה שיש "להרוג את כל הפלסטינים", או לפחות — וזה עדיף — לתת לפלאנגות להרוג את כל הפלסטינים. הבחור עצמו מתון יותר. הוא ממלא פקודות.

הכוונה היתה "לנפף" את הפלסטיים מירוחה. לעבר הקווים הסוריים.

זה הצליח, במידה מסוימת. נראה כי בין 50 ל-100 אלף פלסטיים — גברים, נשים, וקנים וילדים — ברחו מירוחה, והם רובים עתה בתנאים בלתי-אנושיים במחנות חדשים בשטח הסורי. אך רובם קרוביהם של עצורי אל-אנצאר — נשותיהם, בניהם, בנותיהם, הוריהם — לא ברחו, מפני שלא רצו לנטוש את הגברים שלהם.

נכנסתי עימו לוויכוח על הרברים הנאמרים כאן, בשורה של אימרות מדהימות.

למשל: "רוב האנשים במחנה הם בכלל לא פלסטינים. הם שכירי-חרב מבאנגלהדרש, מתימן ומאלג'יריה..."

או: "הם כולם מחבלים, אבל רובם עשו את זה רק בשביל כסף. רק למעטים יש אידיאולוגיה."

הוא הופתע כאשר הזכרתי לו שהוא מקבל שכר גבוה בשרותי-מילואים שלו, ושאלתי מהי האידיאולוגיה שלו.

וכמוכן: "היחס אליהם הוא הרבה יותר מדי טוב. צריכים יד חזקה".

מדוע הם כלואים עתה. חצי שנה אחרי המלחמה?

א ומרים שהם "מחבלים".

א מי זה "מחבל"?

ובסיום: רוב החברה מוכנים לחתום על עצומה שינהיגו יד יותר קשה. שאלתי אותו מניין הוא שואב את הידיעות האלה. "האם ירברת עם העצירים?"

"לא."

"בכל החודשים שאתה שם, לא ריברת מעולם אף לא עם עציר אחד?"

"לא."

"לא לא מעניין אותך? אתה שומר על אלפי אנשים, ולא מעניין אותך מי הם?"

"לא מעניין אותי."

אפשר לשאול: מי זה יהודי? יהודי הוא מי שנולד לאם יהודיה, או מי שהגנייה. מחבל זה מי שנולד להורים פלסטיניים והוא חבר או אוהד של אש"ף.

ברגע יש בארבעה מיליון כאלה. 5500 מהם יושבים באל-אנצאר.

יש להבין כי אש"ף היה לפני המלחמה השילטון המעשי בדרום-לבנון בכלל, ובעיקר במחנות הפלסטיניים. המינהל בהם היה של אש"ף, בתי-הספר, בתי-החולים, המירפאות, המישטרה, מוסדות הכלכלה והסיוע, המיפלגות והאירגונים.

למשל: מכיוון שבראש מדינת-ישראל עומדת ממשלה ציונית, כל עובדיה-מדינה בישראל הם "ציונים", וגם כל שאר היהודים כארץ מודרים עם ה"ציונות". כל פלסטיני במחנות אלה היה עובד אש"ף, או חבר בגוף המסונף לאש"ף, או אוהד אש"ף.

אם כל פלסטיני הוא אוהד אש"ף, וכל איש אש"ף הוא מחבל, אפשר בהחלט להחזיק כל פלסטיני בכלל לעולמי-עולמים.

האם לא החזיקו בנשק?

יתכן מאוד שרבים מהם אכן היו חברים במיליציות של אש"ף. כיום, אחרי חצי שנה כלבנון, כבר יודעים כולנו שכלל אי-אפשר להיות כלבנון בלי מיליציות. מי שאינו מסוגל להגן על עצמו, נשחט.

הגברים במחנות היו מאורגנים במיליציה להגנה עצמית, בדיוק כמו עשרות המיליציות האחרות של הדרוזים, הסונים, השיעים, המארונים והאחרים.

(וכדאי להזכיר כי גם כל אדם בישראל מחזיק בנשק, ומשרת

עצירים מאל-אנצאר משוחררים בצידון

"אם לא ריברת מעולם עם עציר פלסטיני, איך אתה יודע מיהם, ומה הם חושבים?"

"אני קורא על זה בעיתונים."

"העיתונאי היושב בתל-אביב, ושהוא חסיד מיפלגה זו או אחרת, יודע יותר טוב ממך, כשאתה יושב שם במשך חודשים?"

"אני רק ממלא פקודות."

"פסוק זה מזכיר לי משהו."

"אני אדם פשוט. לא מבין. המנהיגים יודעים את הכל יותר טוב."

"גם פסוק זה מזכיר לי משהו."

"לולא היו צריכים להחזיק אותם שם, לא היו מחזיקים אותם. וחוק מזה משחררים המון."

"משחררים עשרים-שלושים בשבוע, וכינתיים עצירים עוד."

"בטח יש סיבה."

"אתה מעלה על דעתך שיש להם הורים, נשים, ילדים?"

"הם לא בני-אדם כמוני. הם רוצים לרצוח אותנו."

"איך אתה יודע את זה, אם לא ריברת מעולם אף עם אחד מהם?"

"אני יודע."

וכן הלאה וכן הלאה. מעגל סגור ומסוגר, ששום מחשבה עצמאית אינה יכולה לחדור בערו.

הפלסטינים במחנה אינם מאבדים צלם-אנוש. ראיתי כמה מהם ששוחררו לאחרונה מאל-אנצאר, ושחזרו למשפחותיהם, והם שמרו על גאווה.

השאלה היא מה קורה לנו במחנה, מה קורה לצה"ל, מה קורה לחיילים.